

[Lykketoft]

troede, det, vi var enige med det radikale venstre om – og det fik jeg sådan set også bekræftet som et lille lyspunkt i hr. Bernhard Baunsgaards indlæg – var, at det ikke var et spørgsmål om enkelte smuttere, men om, at systemet som sådant var smuttet fra os, i og med at den gruppe af befolkningen, der tjener omkring 100.000 kr., trækker 11.000 kr. fra, medens de, der tjener over 400.000 kr., trækker 321.000 kr. fra.

Det troede jeg vi var enige om, og så er det, jeg spørger hr. Bernhard Baunsgaard igen – jeg tror nok, det er for tredje gang i denne debat –: kan det bekræftes, at hr. Bernhard Baunsgaard stadig væk, pkt. 1, er uenig i Foighelmodellen om, at ingen kan betale mere end 50 pct. af den sidst tjente krone, uanset at der ikke sker nævneværdige ændringer i fradragene? Pkt. 2, kan det bekræftes, at hr. Bernhard Baunsgaard og det radikale venstre vil have, at der skal ske sådanne ændringer i rentefradragene, at rentefradragene kun sker i den proportionale beskatning? Og pkt. 3, kan det bekræftes, at det radikale venstre mener, det skal være hurtigst muligt?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

I det nuværende skattesystem er der mennesker, der kommer til at betale en stor del af deres indtægt, nemlig de, der ikke benytter fradrag, men det er ikke nogen ret stor del af de samlede skatteydere på det høje indkomstkattetrin, det er kun mellem én og to pct.

Jeg kan derfor ikke bekræfte, at det ikke kan lade sig gøre, og at det ikke sker. Jeg kan jo ikke så godt gå imod kendsgerningerne.

Derefter spurgte hr. Lykketoft, om jeg fortsat var tilhænger af, at fradragene skulle have lige stor værdi for alle. Ja, det er jeg. Jeg har lige været med til at stemme for et ændringsforslag angående delbetaling af sagkyndig hjælp i skattesager. Jeg stemte for, at det skulle være lige stort til alle. Det faldt, vist bl.a. fordi socialdemokratiet ikke kunne støtte det. Jeg skal indrømme, at det også var af andre grunde, men hr. Lykketoft behøver ikke at være i tvivl om, hvor jeg står, for ellers havde vi ikke stillet det ændringsforslag.

Dernæst talte hr. Lykketoft om en regering, der var fældet. Hvad er det for en regering? Det er ikke Anker Jørgensen-regeringen, for den valgte jo at give op og ikke tage det slæb, der skulle til her under den økonomiske krise, fordi man vidste, en række upopulære forslag skulle igennem. Jeg finder det beklageligt, at socialdemokratiet godt kan sidde i de gode tider, men ikke vil fortsætte, når det kniber.

Endvidere sagde hr. Lykketoft, at han aldrig havde set et præcist forslag fra radikal side. Nu kan man jo tilgive et nyvalgt medlem til dette folketing meget, men jeg synes ikke, man kan tilgive en skatteminister, at han ikke har sat sig ind i det forslag, vi fremsatte i 1977, og hvorom en af hans socialdemokratiske forgængere på skatteområdet sagde, at det var det bedste og det bedst gennemarbejdede forslag, der var fremsat.

Endelig var der påstanden om, at hr. Lykketoft ikke blev meget klogere af det, jeg sagde. Nej, men det behøver nu ikke at være min skyld. Jeg sagde, man var kommet ind i den fase af arbejdet herinde, hvor man prøvede på at skyde hinanden forkerte motiver i skoene.

Jeg kan gentage: jeg ønsker, at der skal gennemføres en skattereform, og jeg mener, at en meget væsentlig del af det er forlængelse af proportionalstrækket. En anden meget væsentlig del er sanering i fradragsområdet. Jeg håber, at vi, når vi mødes efter sommerferien, i mindre grad er optaget af at finde forskellene og uenighederne hos hinanden og i højere grad er indstillet på at gennemføre de nødvendige reformer til gavn for befolkningen.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Hr. Lykketoft sagde, at det radikale venstre kunne have taget hensyn til børnefamilierne tidligere på året, når man var gået med til sociale nedskæringer. Jeg vil gerne spørge hr. Lykketoft, hvormed han vil dokumentere et sådant udsagn. Vi har nægtet at gå med til en nedskæring på børnetilskudsloven, vi har nægtet at fjerne ungdomsydelsen, og vi har nægtet at forbyde kommunerne at give tilskud til daginstitutioner. Kun på ét eneste punkt, nemlig forældrebetalingen til fritidshjem, er vi gået med til, at der skete en lang-